Florin Pitea – Țesătura de vise

Într-o noapte, Mao Zedong adormi şi se visă păianjen. Avea opt picioare păroase şi subțiri, ochi simpli situați în poziții curioase, mandibule mustind de otravă şi un corp mic. Peisajul în care se afla era plin de fire de iarbă enorme, de frunze pe care s-ar fi putut plimba în voie o zi întreagă, de copaci mai înalți decît Everestul. Din noua perspectivă, China căpătase dimensiuni cosmice.

Era singur-singurel, şi în formă de păianjen cum ar fi putut conduce națiunea chineză pe calea construirii socialismului? Gîndul că nu mai avea rolul de conducător pentru obținerea căruia se străduise atît amar de vreme îl chinui un timp, dar încet-încet lui Mao i se făcu foame, şi lăsă regretele pentru mai tîrziu.

Din firele lipicioase care-i ieşeau din corp țesu o plasă pe cît de bine putea. Întinse o ramă de fire printre tulpinile buruienilor, apoi fire radiale şi altele în spirală printre ele. Cînd ajunse în centru, plasa i se păru nepotrivită. Ochiurile erau prea mari, iar musculițele şi țînțarii treceau cu uşurință printre ele fără să se agațe. Porni să țească ochiuri noi, pe o spirală mai strînsă, şi între timp mîncă firele vechi. Aveau un gust oribil, iar foamea nu i-o potoliră cu nici un chip, dar asta nu făcu decît să-i întărească hotărîrea de a face o plasă mai bună.

Nu mai avea mult pînă la terminarea noii plase cînd vibrații din fire îl anunțară că prinsese prima pradă. Era o muscă albastră ale cărei eforturi disperate rupseseră cîteva dintre ochiurile țesute cu atîta migală. Însă toată agitația muştei nu făcuse altceva decît s-o atingă mai mult cu firele lipicioase ale plasei. Mao se apropie cu precauție, aruncă noi fire peste muscă, şi abia după ce o imobilizã complet tăbărî pe ea, o apucă în mandibule, îi injectă otravă paralizantă şi se apucă să-i sugă carnea din învelişul chitinos. Musca bîzîi o vreme, din ce în ce mai slab, apoi muri. Cînd Mao se opri din supt, umflat şi sătul, din muscă nu mai rămăsese decît o carcasă uscată.

Un păianjen oarecare s-ar fi mulțumit să aibă o plasă, şi poate, într-o zi cînd ar fi fost norocos şi prevăzător, i-ar fi dus ofrandă un gîndac mort unei femele, ca să se poată acupla rapid cu ea în timp ce mînca gîndacul.

Dar Mao nu avea minte de pãianjen, nu se gîndea numai la mîncare şi împerechere, şi ştia cã menirea lui pe lume este sã prefacã întreaga Chinã. Aşa încît porni sã ţeasã o plasã nouã, apoi încã una. Fiecare era mai bine fãcutã, mai ingenios aşezatã, iar gãrgãriţele, muştele şi ţînţarii se prindeau în ele cu zecile. Mao se hrãni pe sãturate, zi de zi, şi curînd ajunse sã se lupte cu alţi pãianjeni şi sã-i biruie. Erau proşti, le lipsea conştiinţa luptei de clasã şi habar n-aveau de rãzboiul de gherilã sau despre metodele de ambuscadã.

Umplu cu plasele lui întregul luminiş, apoi pãdurea. Alţi pãianjeni, vãzînd cã nu era chip sã-l biruie, luarã obiceiul sã-i dea tribut de insecte paralizate ca sã-i lase în viaţã. Vãzuserã cã pãţeau aceia care se ridicau împotriva lui Mao.

Cu timpul, nou-venitul nu se mai mulţumi sã primeascã bir, ci îşi trimise supuşii la lucru, sã-i întreţinã plasele vechi şi sã ţeasã altele noi dupã planurile sale. Astfel, prin munca pãianjenilor aliaţi, plasele se întinserã din buruianã în buruianã, din tufã în tufã, din creangã în creangã, cuprinzînd azi un cîmp, mîine o pãdure, şi întinzîndu-se încet prin tot ţinutul.

Mao îşi organizã supuşii, îi trimise la luptã împotriva altor pãianjeni, apoi îi conduse în lupte aprige contra cuiburilor de viespi, muşuroaielor de furnici şi roiurilor de albine. Furnicile aveau experienţa rãzboaielor, şi albinele se pricepeau grozav sã înţepe, dar Mao ştia foarte bine cum sã pregãteascã bãtãliile, cum sã înconjoare stupul sau muşuroiul cu plase rînduri-rînduri, cum sã taie aprovizionarea asediatelor şi cum sã le împuţineze trupele prin încãierãri repetate. Printre artopode se duse vestea, şi din ţinuturile învecinate începurã sã sosească pãianjeni dornici sã intre în slujba conducãtorului. Iar Mao îi folosi cu succes şi ajunse sã le invadeze teritoriile de baştinã.

De-acum ţesea planuri, mai degrabã decît plase, iar stãpînirea lui se întindea cale de cîteva zeci de kilometri jur-împrejurul luminişului de unde pornise. Era un regat de fire lipicioase, întinse printre plante, vibrînd uşurel cînd bãtea vîntul. Un imperiu tãcut, netulburat de bîzîit de insectã, pentru cã supuşii sãi le exterminaserã şi pe cele zburãtoare, şi pe cele care se tîrau.

Păianjenii întreţineau plasele, trimiteau mesaje rapide de-a lungul firelor, păzeau cuiburile cu pui şi-i îndeplineau ordinele conducătorului.

Ajunsese acum să stăpînească mai mult decît regina unui stup, dar mintea lui Mao nu era îngustă, ca a unei insecte. Mao avea o viziune măreaţă. Ştia că niciodată nu ar fi putut să ia în stăpînire întreaga Chină, nu în chip de păianjen, pentru că mare parte din ţinuturile chineze erau prea aride, prea lipsite de umezeala care le pria supuşilor săi şi de insectele cu care se hrăneau aceştia. Deasupra fluviilor şi canalelor nu ar fi putut nicicînd să-şi întindă ţesătura de plase, iar pe vîrfurile munţilor, ori prin îndepărtatul Tibet, păianjenii pe care-i conducea ar fi pierit de frig şi din lipsă de aer. Dar pretutindeni unde condiţiile erau prielnice, Mao dorea sa-şi întindă stăpînirea, să-şi îndemne supuşii să ţească rînduri peste rînduri de plase şi să înfrîngă insectele.

Curînd, grupuri de furnici şi de albine căzură în robie, iar Mao le puse la lucru. Furnicile începură să lucreze pămîntul, cărîndu-l grăunte cu grăunte. Albinele aduseră seminţe în pămîntul cel nou. Buruieni şi arbuşti prinseră rădăcini, iar păianjenii lui Mao ţesură plase prin locuri care pe vremuri fuseseră sterpe. Era un efort colosal, dar la el participau miliarde şi miliarde de artropode şi insectele pe care le subjugaseră.

Iar Mao, mai degrabă decît să ţească plase, ca în prima zi, călătorea prin ţinuturile sale, călare pe libelule, înfruptîndu-se din ofrandele suculente pe care i le aduceau ceilalţi păianjeni. Inspecta din cînd în cînd hăţişul de fire, punînd cîteodată să fie pedepsiţi cei care deveniseră delăsători. Şi într-o zi, pe cînd inspecta o ţesătură deasă dintr-un vechi templu taoist, găsi un fluture lipit pe fire, o arătare cu aripi uriaşe, pline de solzi care de care mai coloraţi, ca o revărsare de lacrimi căzute din curcubeu. De cînd cutreiera pădurile, Mao nu văzuse niciodată un fluture atît de frumos, necum să fi prins şi să fi mîncat vreunul.

Le făcu semn celorlalţi păianjeni să stea deoparte, apoi începu metodic să-l cuprindă în fire lipicioase şi să-l imobilizeze. Fluturele bătu slab din aripi de cîteva ori, dar nu se luptă cu adevărat ca să scape. Cînd Mao fu mulţumit de legături, se căţără pe trupul fluturelui şi muşcă din el cu mandibulele mustind de otravă.

- Sînt Chuang Tzu, zise acesta cu glas omenesc.

Mao fu uimit peste măsură, căci era prima dată după atît timp petrecut printre artropode şi insecte cînd cineva îi vorbea în chineză.

- Mă visez fluture, continuă prizonierul cu voce sfîrşită. Ar trebui să mă trezesc şi să pun întrebări filozofice care să-i uimească şi să-i încînte pe oameni mii de ani de acum încolo. Dar nu ştiu dacă am să mă mai trezesc, nu ştiu cine o să punã întrebările acelea uimitoare în locul meu... Cine eşti?.. Ce cauți în visul meu?... De ce-mi ucizi visul?...